

langt stykke hen ad vejen er det hensigtsmæssigt, at de, der kan arbejde, også får mulighed for at gøre det. Der er ingen tvivl om, at det, at man er med på arbejdsmarkedet, det, at man kan komme på en arbejdsplads og have social omgang med andre osv., er guld værd for langt, langt de fleste mennesker, hvis de overhovedet kan være med, og derfor tror jeg, at det er en god vinkel, man har lagt ind i forslagene.

Vi er også tilfredse med, at man prøver at forenkle systemet, så det bliver nemmere gennemskueligt, og de personer, som desværre er henviset til systemet, i det mindste er i stand til at kunne forstå og gennemskue tingene – forudse, hvad der kommer til at ske, og hvad deres rettigheder og pligter er. Det hele bliver langt mere tydeligt, end det har været tidligere, og det er en god ting. Det er også fint, at man fra regeringens side nu slår et ekstra slag for fleksjobbene. Man hjælper aktivt med til at finde fleksjob, oprette fleksjob og sikre, at de rigtige personer kommer ud i de rigtige fleksjob, altså at fleksjobbet passer til den, som skal udfylde rollen.

I den sammenhæng er det vigtigt for mig at understrege, at det ikke altid er nok, at der findes en arbejdsplads. Vi må også fastholde de ordninger, som allerede findes i dag og ikke bliver ændret med forslagene, men formentlig kører videre, nemlig at man kan være med til at indrette sin arbejdsplads, at der er muligheder for tilskud til at hjælpe handicappede, bl.a. med indretningen af arbejdspladsen, og at give lønkomensation til arbejdsgiverne, så de også kan se, at det ikke er noget tab at tage en person ind i fleksjob, men noget ganske godt.

Vi håber meget, at man kan nå at finde alle de fleksjob, der skal bruges. Vi kunne måske håbe, at der ikke blev fundet så mange fleksjob, for så kunne det være, at man kunne få gjort noget ved det forebyggende arbejde, så behovet for fleksjob måske ikke blev helt så stort i fremtiden, som det er i dag. Men indtil det sker, må vi sætte vores lid til, at regeringen og det offentlige i det hele taget gør, hvad de kan for at sikre det nødvendige antal fleksjob.

Det, der til gengæld bekymrer os, er de svageste i systemet. Hvor bliver de af? Vi har set, at ydelsesniveauet for de svageste bliver sat ned, og det er vi ikke særlig glade for. Hvor der tidligere var nogle faste satser for, hvad man fik i til-læg, bliver det nu lavet om til, at man skal ned på kommunen med hatten i hånden og tigge og bede om at få det, man før fik pr. automatik. Det var måske meget godt, hvis det var sådan, at

kommunerne levede hundrede procent op til lovens og de gode folketingspolitikeres intentioner, men vi ved jo allerede i dag, at der er kommuner, som ikke gør det.

Der er kommuner, hvor man sidder så hårdt på pengekassen, at næsten ligegyldigt hvor slem situationen er for den enkelte borger, er kassen lukket. Sådan vil det fortsat være, også i det nye system, og specielt når der skal kigges på helbredstillæggene, vil der blive foretaget et skøn ude i kommunerne: Er der et behov? Når man har erhvervet forskellige ting, som man mener er nødvendige, skal kommunen først vurdere, om behovet er til stede, og derefter skal den vurdere, om det nu også er rimeligt, at pengene bliver udbetalt. Det synes vi kan blive meget problematisk.

Jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen kan komme lidt dybere ind i problemet og få at vide, hvad man sad omkring forligsbordet og blev enig om på det punkt. Vi ved, at i de forskellige kommuner anlægger man forskellige skøn i dag, og det ville være kedeligt, hvis der er nogen, der bliver tabt på gulvet i den sammenhæng. Vi er bekymrede for de svageste i systemet: Hvor bliver de af, hvordan bliver det med de rettigheder, som de ganske klart og oplagt havde før?

Det næste, som bekymrer os, er de ansøgere, der er i en situation, hvor enhver normalt tænkende efter ganske få minutters samvær med vedkommende kan sige sig selv, at vedkommende ikke kan arbejde, for der er ikke så meget som 10 pct. arbejdsevne tilbage. Her har vi haft alt, alt for mange kedelige sager, hvor kommunerne har kørt revalideringsforsøg og arbejdsprøvning efter arbejdsprøvning efter arbejdsprøvning. Selv borgere, der f.eks. har så stærke rygmerter, at de daglig må dope sig med Ketogan for overhovedet at holde tilværelsen ud, bliver tvunget til at tage til arbejdsprøvning efter arbejdsprøvning. Vi har eksempler på folk, der har været i arbejdsprøvning og kan fremvise seks-syv speciallægeerklæringer, der siger, at der ikke er noget at komme efter, og alligevel så sidder man nede på kommunen og siger: Ja, men lad os lige prøve én gang til. Den gruppe bekymrer os også.

Vi kan ikke se af forslagene, hvor det problem kommer ind i billedet. Vi kan ikke se af forslagene, at der nogen steder står, at i de åbenbare og indlysende sager skal man ikke fortsætte med arbejdsprøvning og revalidering. Her er der kun én ting at gøre, og det er at sige: Der er ikke no-